

Dört Duvarda Yankılanır İmdat Çığlıkları

– safdeha · 30 Kasım 2019

İnsan en fazla sesi yalnız kaldığında duyar
En çok o anlarda hayali kurar...
Zayıftır...
Zaaflarına aradığı o yer kılıftır
Vicdan kapısı açılır ardına kadar!
En çok o anlarda soru sorar
Cevapları canını yakar olur kor
Hesap sorar kalbinden gelen garip sesler
Nefsi bir köşeye suçluymuş gibi kıvrılır
Büyük korku besler...
Kara hummaya tutulmuş gibi ayakta tutunması zor
Tir tir titrer!

Bir imdat sesi...
Medet umar karanlığın aralığından sızan bir ışıktan
Hani yarar ya asmanın en ucundan yavaşça güneş ışıkları
Başını dik tutmaya başlar ya papatyalar
Dileğini sorgular ya her yaprağında aşıkları
Söyler ya aryalalar
Seranad'ın gitarından çıkan sesle sözlerinde sevgileri doldurur ya kaşıkları
Yemek ister, duymak ister bestesi!

Gider düşün halayı
Ellerde tabancalar gerçek olduğuna inandırır rüyayı
Hıçkırıklarda...

Ne çelişkidir oysa
Bu kadar hareketin içinde yalnızlığı hissetmek
Yalnızım demek...

Sürünürken yılan, insan sürünse bize rahatlık olur yalan. Bize yalnızlık duygu sömürsüyle yapar talan!
Tarih derler, inandırırılar vahşete kurtuluş müjdesi gibi... Hakikat o imdatın içinde, çaresizliğin
derinliğinde... Doğururken ebe, ağlarken bebe, kimse bakmaz olacak bu küçük varlık dünyaya dalan.
Öğretmeyecekler Allah nerede, dillenmeyecek kelimelerde! Günah sevdirecek, tövbe etmeye
özendirilecek, aşk çöllerde gizlenecek, mecnun orada kumlarında arayacak!

Ayıplar, güven duygusu, sen erkesin ağlayamazsın demagojisi, sen herşeyi yapmalısın diklenişi... Bizi dört duvar arasına sıkıştırıyor. Dünya kadar malı mülkü olsa, ruh sağlığı bozulunca, kanser hücreleri ruhunu sarınca... Bedeni istediği kadar sağlıklı olsun ne faydası var ki! O dört duvar dünyada olmasa, gün geliyor toprağın altında ... O dört duvar kader, sorgusu daha da artıyor... İnsan yaptığına çare bulamıyor, filim geri sarmıyor... Daima imdat arıyoruz, en sonunda rahmete ulaşana gerçek müjde sunuluyor...

Saffet Kuramaz